

ע"פ 1713/12 - נחmia ריבי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לערעורם פליליים

עפ"ת 18-12-1713 ריבי נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופט אילונה אריאלי
המעורער נחmia ריבי ע"י ב"כ עו"ד זילן ולדמן
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד סופי גראנט, מפרקליות מחוז
המשיבה הצפון

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום ל汰borה בנצרת (כב' השופט מנאל חילחל-דיאב) מיום 11.11.2018 ולפיה נדחתה בקשה המבקש להארכת موعد להישפט (המ"ש 4472-09-18 דז' מס' 90507962026, להלן: הדו"ח).
2. מדובר בדו"ח שנשלח למעורער ביום 21.3.2017 ולפיו נהג המעורער ביום 20.3.2017 ברכב במהירות של 120 קמ"ש, בדרך שאינה עירונית בה מותרת מהירות מרבית של 90 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעborה. אכיפת העבירה בוצעה באמצעות מצלמה מסווג א'3.
3. ביום 18.9.2018 הגיע המבקש בקשה להארכת موعد להישפט על הדו"ח. נטען בבקשתו כי לאחר קבלת הדו"ח, פנה המבקש למשטרה ביום 12.6.2017 בבקשתה להסביר את הדו"ח על שם מתוך שנהגה ברכב בפועל, בקשה שנדחתה בשל אי צירוף תצהיר החתום על ידי בטו של המעורער, שהשתתפה בחו"ל. המעורער קיבל את הדו"ח עם תוספת פיגורים ושילם את הקנס מבלי שהבין את משמעותו התשלום. עוד טען המבקש לאי אמינותות מצלמות הא'3 וכי המשيبة עצמה הצהירה כי היא בודקה את המערכת הזאת והפסיקה להנפיק דו"חות עד לשיום הבדיקה. בבקשתה צורפו תצהורי המעורער ובטו שלפי הנטען הרכב היה ברשותה ובאחריותה.

4. המשيبة התנגדה בבקשתה להארכת موعد להישפט. לטענתה, מששולם הקנס יש לראות במעורער כמו שהוא באשמה ונגזר דיןו, לפי סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: **חס"פ**). בתגובה לכך טען המבקש כי לאחר שקיבל מהמרץ לגביות קנסות הودעה כי אם לא יסדר את החוב מידית תנקוט הרשות בהליך גביה נגדו ובהתו אדם מן היישוב, הוא נבהל ולכן שילם את הקנס ללא שהticksו להודאות בעבירה. זאת, כאשר במסגרת 90 הימים שעמדו לרשותו הוא שלח הודעה לממשטרה על פרטי הנהגת אך לא ידע שעליו לצרף תצהיר בבקשתה. אם לא יוארך המועד להישפט לא, יוכל המעורער לעמוד על חפותו ובכך יגרם לו עיוות דין. המעורער חזר על טענתו לעניין אמינותה
עמוד 1

המצלמות מסוג א'3 והפנה לפסיקה בעניין. המשיבה טענה בתגובה כי לא נקבע בפסקה שהמצלמות מסוג א'3 אינן אמינות ומכל מקום הטענות בעניין זה אינן מצדיקות פתיחת הליכים שכבר הפקו להיות סופיים.

.5. בהחלטה מושא הערעור, נקבע כי ממשולם הקנס, השתכללה הרשותה וראיהם את הנהג כמי שהודה ונגזר דיןנו. משיקולי סופיות הדיון ובהעדר הסבר למחדל שבאי הגשת הבקשה במועד, אין מקום להיעתר לבקשתה. על כן, הבקשה נדחתה.

.6. בערעור שלפניו טוען המערער כי הגשת הבקשה להארכת מועד להישפט נעשתה כשהתברר לו שההרשותה נרשמה לחובתו במשרד הרישוי ובגינה הוא חביב בנקודות. בקשתו הייתה מכוונת לשם עמידה על חפותו, היה והוא לא ביצע את העבירה ודוחית הבקשה גרמה לו עיוות דין. סימני השאלה לגבי אמינות מערכת ה- א'3 מצדיקים אף הם את הארכת המועד להישפט, על מנת שלא יורשע המערער על עבירה שלא ביצע. בית המשפט סמכות להאריך את המועד גם כשהקנס שולם. שיקולי הצדק בעניינו של המערער גוברים על עיקרון סופיות הדיון. המערער הפנה לפסיקה התומכת לטענתו בערעורו.

.7. המשיבה מבקשת לדחות את הערעור, משלא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא. לאחר שהמערער פנה למשטרת ישראל, הוא נדרש לשלווח תצהיר וכן צילום של רישיון הנהיגה של בתו, שלטענתו נהגה ברכב, אך הוא לא עשה כן. לאחר מכן, המערער קיבל דרישת תשלום החוב שבה צוין כי עליו לשלם את החוב עד ליום 24.10.2017. בפועל הוא שילם את הקנס רק ביום 2.1.18, עם תוספת פגירים, דבר הסותר את טענתו כי שילם את הקנס כדי להימנע מריבית ועיקולים. את הבקשה להארכת מועד להישפט הוא הגיש רק בחודש ספטמבר 2018, ללא שנותן כל הסבר לאחור זה. ממשולם הקנס, רואים את המערער כמו שהודה בעבירה וכפועל יוצא מכך, כויתור על בקשה ההסבה ועל טענת חוסר האמינות של המצצלמות, מה גם שטענה צו איננה מצדיקה הארכת מועד להישפט במקרים בהם מדובר בנאש שוהודה בדרך של תשלום הקנס. הטענה שאחר נג ברכב אינה מקימה עיוות דין. אף בכך המשיבה הפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה.

.8. לאחר הדיון שהתקיים בפניי ביום 5.2.19 ובשים לב לכך ששאלת אמינות המצצלמות מסוג א'3 עומדת כיום לדין, ניתנה למשיבה השוואות להודיע עמדתה הסופית ביחס לערעור. בהודעתה מיום 28.3.19, חזרה המשיבה על עמדתה ולפייה דין הערעור להידחות, תוך שהפנתה לפסיקה במקרים דומים. המערער, בתגובה, חזר על טענותיו והפנה אף הוא לפסיקה התומכת בעמדתו.

דין והכרעה

.9. לאחר עיון בטענות הצדדים ובפסקה אליה הפנו, הגיעו לכל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

.10. סעיף 229(ח) לחסד"פ קובע כך:

"שלם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטול את הودעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230."

סעיף 230 לחסד"פ קובע כדלקמן:

"... בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובlude שתתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורט בהחלטתו..."

התנאים הקבועים בסעיף 229(ה) לחסד"פ הם אלה :

"אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בבקשתו ושמנו ממנה להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המנע."

מיום 9.4.1987

תיקון מס' 7

ס"ח תשמ"ז מס' 1213 מיום 9.4.1987 עמ' 113 (ה"ח 1703)

230. הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תשליך לו הזמנה למשפט; בית המשפט רשאי, מנימוקים שיירשמו, לקיים את המשפט גם אם ההודעה האמורה ניתנה באיחור. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונגזר דין ל垦ס, לא יפחית הקנס מהסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס, אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו.

מיום 20.6.1990

תיקון מס' 11

ס"ח תש"ג מס' 1311 מיום 22.3.1990 עמ' 111 (ה"ח 1937)

230. הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תשליך לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתן; בית המשפט רשאי, מנימוקים שיירשמו, לקיים את המשפט גם אם ההודעה האמורה ניתנה באיחור. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונגזר דין ל垦ס, לא יפחית הקנס מהסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס הפחיתה.

מיום 17.1.2010

ס"ח תש"ע מס' 2223 מיום 17.1.2010 עמ' 310 (ה"ח 456)

230. הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, ~~אפשרות שירשםו, לקיים את המשפט גם אם ההואעה האמורה נתנה באיחור~~ לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחייבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונגזר דיןו לknss, לא יפחית הקנס מהסכום הננקוב בהודעת תשלום הקנס, אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו.

כך, מקום בו לא ידע ולא יכול היה אדם לדעת כי אישום תלוי ועומד נגדו, עשוי להימצא הצדקה לחריגה מסד הזמן הקבוע בחסדי"פ להגשת הבקשה להישפט (ראה: רע"פ 7/07 כוכבי נ' מדינת ישראל, 1.5.2007).

11. בעניינו, המערער לא העלה כל טעם אשר הוכיח את האיחור בהגשת בקשתו להישפט במועד ומילא הוא לא ראה כי הבקשה לא הוגשה על ידו בשל סיבות שלא היו תלויות בו ושיינעו ממנו להגישה במועד. המערער מודה כי הוא קיבל את הדוי"ח וכי הוא פנה למשטרת ישראל בבקשתו כבר בחודש יוני 2017. עוד מודה המערער כי הוא קיבל את תשובה משטרת ישראל מיום 18.7.2017, בה הוא נדרש להציג תצהירים שלו ושל בתו שלטענתו נהגה ברכב וכן צילום של רישון הנהיגה שלו. המערער לא פעל על פי אותה דרישת כלל וחולף זאת, הוא שילם ביום 2.1.2018 את הקנס (באיחור עם תוספת פיגורים) ורק ביום 18.9.2018 - למלילה משנה לאחר שנשלחה אליו דרישת משטרת ישראל להמצאת המסמכים ולמעלה משמהונה חדשניים לאחר תשלום את הקנס, הוא הגיע את בקשתו להארכת מועד להישפט, ללא שנותן כל הסבר לאיחור ניכר זה. די היה בכך כדי להצדיק את דחיתת הבקשה, כפי שהורתה כב' השופטת קמא.

12. עולה מטענות המערער, כי בקשתו להישפט הוגשה באיחור ניכר ובדיudit זאת רק משהתברר לו כי בגין הרשותו נרשמו לחובתו נקודות במשרד הרישי (סעיף 3 להודעת הערעור). טעם זה, כשלעצמו, אינו מצדיק את הארצת המועד להישפט (ראה: רע"פ 2754/12 פול ביסמוט נ' מדינת ישראל, 19.4.2012).

12. המערער אף לא הצבע על נימוקים מיוחדים אשר הוכיחו את הארצת המועד להישפט, על פי סעיף 230 לחסדי"פ. בעצם הcpfירה, אין ממש נימוק מיוחד כאמור. הטענה כי מישחו אחר נהג ברכב, אינה מבוססת חשש לעיוות דין כלפי המערער, וודאי לא מקום בו היה בידי המערער לבצע את ההסבה, אילו היה פועל על פי דרישת משטרת ישראל וממציא את המסמכים כפי שנדרש (ראה: רע"פ 13/7709 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל 28.11.2013 וכן דברים שכתבתי בעניין זה בעפ"ת 17-12-42642).

14. אשר לטענות בעניין אמינות מצלמות ה - א'3 - ראשית, טרם נקבע בפסקה כי מצלמות אלה אין

אמינות. שאלת האמינות של מצלמות אלה אכן עומדת כiom לדין וטרם הוכרעה. אלא שלא הרוי נאשם שטרם הורשע בדיון, כהרי נאשם שהרשעתו חלotta. בכל הנוגע לנאשם שטרם הורשע, יכול יהיה בטעם זה, של שאלת אמינות המצלמות, כדי להצדיק את פתיחת שעריו בית המשפט בפניו אף אם הגיש בקשהתו להישפט באיחור. אלא שאדם שישלם את הקנס, רואים אותו כאילו **הודה** באשמה בפני בית המשפט. הורשע ונושא את עונשו (סעיף 229(ח) לחסד"פ) ולפיכך, לא תשמע טענותו בדבר אמינות המצלמות. כך נפסק, לשם השוואה, בבית המשפט העליון בע"פ 4682/01, גבריאל לוי ב' מדינת ישראל (10.11.2003), בו עמדה לדין שאלת אמינותו של מכשיר הממל"ז ונקבעו הנחיות חדשות ביחס לשימוש בו ויחד עם זאת נקבע כי "מקום שנאשימים הודיע במהירות שיוחסה להם, יש לראות בהודאותם אימות לתוצאה שהפיק הממל"ז...". בוודאי שזהו הדין מ考点 בו הבקשה הוגשה על ידי המערער תקופת כה ארוכה לאחר ביצוע העבירה ולאחר תשלום הקנס.

16. על יסוד האמור לעיל, הגעתו לכל מסקנה כי לא נפלת טעות בהחלטת בית המשפט קמא ולפיכך, הערעור נדחה.

המציאות תמסור פסק דין זה לב"כ הצדדים.

נitan היום, י"ח ניסן תשע"ט, 23 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.